

Никола, ФАСПЕР - *La Sapienza* Рим, Италија

...Како је добар осећај имати за чим да се осврнеш

У оквиру BASILEUS пројекта провео сам у Риму 9 месеци. Све је почело са једним кашњењем на факултет... Колегиница ми је сачувала место и рекла да се професорка распитивала да ли неко говори енглески и има вољу да помогне пару италијанских студената на размени. Вођен идејом да би ово могла да буде прилика да мало побољшам језик, као и да може бити у питању пар симпатичних студенткиња, након предавања пријавио сам се за учешће у радној групи. Убрзо потом упознао сам и двојицу студената уз које сам искварио свој енглески, али захваљујући којима сам дознао о овом сјајном програму размене студената. Прву пријаву за конкурс попунио сам одмах по објављивању позива, уз помоћ двојице поменутих, тада већ пријатеља. По објави резултата конкурса, нашао сам се на резервној листи. С једне стране, ово ме је мало снујдило, а са друге, омогућило ми је да за следећи конкурс завршим све за мање од десет дана. Колега ми јавља да је добио стипендију, трчим да се улогујем на мејл налог, и... срећа, срећа, радост! Тада сам већ био расположен да се пакујем, али не може. Треба још мало бирократије.

Мало досађивао особљу ректората: „Да ли треба ово? А како оно?“, али с обзиром на то да су ме увек дочекивала насмејана лица, то ми није тешко падало. На крају, остала је само виза коју сам лако добио, али не могу рећи да све тече лежерно.

По самом доласку у Рим сам наишао на топлу добродошлицу од стране особља канцеларије за међународне односе, које ме је одмах потом детаљно упутило у бирократске неопходности за остваривање права на стипендију.

С друге стране, љубазност и предусретљивост нису изостали ни на факултету. Последња ствар коју сам очекивао од професора била је помоћ у проналажењу смештаја, а игром случаја првих пар месеци провео сам у стану једне од професорки по (за Рим) симболичној цени. Након неког времена нашао сам одличну собу, са одличном ценом, и што је најбитније, са тројицом Италијана који први пут да живе са странцем и којима је цела прича такође интересантна.

Универзитетски град “Ла Сапиенза” стварно плени. Грађевине импозантне величине, скулптуре, фонтане, травњаци препуни студената којима је драже да су на трави него на бетонским клупама. У Великој Сали зграде Ректората организован је пријем на који су позвани сви студенти на размени у Риму.

Након неког времена, уследили су испити. Први испит на који сам изашао био је из италијанског језика. Био сам свестан да сам на овом пољу уз организовани курс за студенте на размени остварио значајан напредак, али неизвесност о томе како би могао да протекне први испит “на”, а не “из” италијанског је постојала. На крају, све је ишло лако када сам добио највишу оцену у животу – 26! Знао сам да је бодовни систем италијанских универзитета од 18 до 30, али опет...

Иако ми предавања нису била обавезна, био сам скоро на свим. На почетку, она су ми служила више као лекције језика него преношење знања из одређене области, тако да се моја активност сводила на снимање гласа са једне, и пуко преписивање онога што видим на слајдовима са друге стране. Тактика којој сам убрзо прибегаво била је остављање сваког другог реда у роковнику празним, не бих ли га по повратку кући попунио преводом. Пар месеци потом било је све мање непознатих речи испод којих бих писао превод црвеним, тако да се остављао празним сваки трећи, четврти ред. Тада сам одлучио да ћу у другом семестру од професора покушавати да добавим презентације и пре предавања, не бих ли своје присуство на истим учинио ефикаснијим.

У првом семестру дан се завршавао организовањем белешки и аудио фајлова, након чега би уследила социјализација. Поред дестинација по којима је Рим познат и које не пропусти ни један туриста, студентске организације или предавачи италијанског свако мало организују посете изложбама, музејима и архитектонским остварењима због којих Рим зову и “музејем на отвореном”. О свему овоме као и о много других ствари, размењују се утисци са осталим студентима на Еразмус журкама. Најчешће су то у питању седељке у баровима са не тако гласном музиком, уз коју може и да се прича и да се игра, а ако ДЈ погоди песму, нађе се често и група увек веселих Шпанаца спремних да запевају. Журке овог типа организују се сваког викенда и с обзиром на попусте за студенте на размени, присуствовање није неприуштиво. Ипак, један јесењи викенд се значајно разликовао. Један од двојице Ђузепеа које сам упознао на предавању из неуропсихологије на факултету у Београду позвао ме је на викенд у свој завичај. Каже: “Дошло време да се прави вино”.

Од Рима до Авецана смо ишли вечерњим возом. Сутрадан, буђење пре свитања па одлазак колима са Ђузепевим ујаком и његовом пријатељицом до засеока где су он и још два његова пријатеља закупили два винограда. Убрзо смо се нашли међу стубовима винове лозе на падинама региона Аbruцо...

А у Риму, понављам, никад досадно: један цимер екстравагантног изгледа који самном дели усхићење успеха продаје дела младих сликара у галерији у којој ради; други са којим одлазим у биоскоп и видим га у улози, на платну; трећи - бизнис консултант и страствени заљубљеник у мотоцикле; позиви на концерте од стране чланова бендова које сам упознао преко двојице Ђузепеа који су свој програм размене одрадили у Београду; кинеска Нова година на Пјаци дел Пополо у друштву Јин Ченга, одевеног у националну ношњу своје покрајине; танго на улици у кварту Пињето; иранске кућне журке на којима ме храна, плесни покрети и културолошки гестови попут јавног уручивања поклона и одржавања говора остављају у чуђењу; одлазак и купање на мору са групом студената и то већ у априлу, откривање лепоте у спремању италијанске хране и понекад мио осећај бескорисности кад Јапански студенти праве суши...

Са већином људи које познајем делим мишљење да свако путовање обогаћује појединца на уникатан, ничим заменљив начин. Међутим, јединственост програма размене лежи у томе да поред могућности упознавања начина и културе земље у којој се налазиш, постоји прилика да се види како на исте реагују становници многих земаља света. Кроз ово искуство можеш уистину да потврдиш себе и стекнеш увид у различитости међу људима и све лепоте које оне са собом носе: у Кини срећа се пише помоћу два симбола један до другог: симбол за уста и симбол за храну; у Тунису скоро сви говоре арапски и француски, велики део италијански, а у школама је обавезан и енглески; у Ирану се љубе 3 пута и имају сарму (али не са свињским месом); Италијани француски кључ зову енглески, итд.

Позитивна искуства као поморанце са Сицилије, све слатке. С друге стране, одвајање од ближњих и спреченост да у случају хитности пружиш подршку вољенима... Иако се пође на пут са овим у свести, ако те задеси, не буде лако. На крају, порука за све који размишљају: Не оклевај.

